

[1]

Allehelgens dag søndag den 3. november 2019, Ansgarkirken kl. 10.00

750 - 332 - 192/571 - 449 v. 1- 3 - 449 v. 4 - 6- 674 v. 7 - 3 v. 5 - 217 - 787

Nu er det længe siden. Ja, det er over 100 år siden, ” men end det gemmes i mit sind”. Som billeder og fortællinger.

Der var en lille familie, mor, far og tre små børn. Faren var murerarbejdsmand og moren var det, man dengang kaldte ”hjemmegående”. Men hun havde også arbejde med at sy ko dækkener-børnene hjalp til. Faren var sædvanligvis ganske rar. Men han blev ondskabsfuld, når han var fuld. Og det var han tit. Næsten alt, hvad han tjente, drak han op. Når han var fuld, skældte han ud og slog konen og børnene. Han havde engang lovet at komme lige hjem fra arbejde juleaften, men da han langt ud på aftenen kom fuld hjem, og konen sagde: ” Jamen, du lovede...”, så kylede han pakken med de par kopper, som konen skulle have i julegave ind i væggen, så de gik i stykker. Da den ældste dreng var seks år, døde moren, og de tre børn kom på tre forskellige børnehjem. Da drengen var syv år, blev han tjenestedreng på landet. Uheldigvis et dårligt sted med arbejde fra tidlig morgen til sen aften. Med alt for lidt mad, med en seng i en vognport – helt uden kærlighed og varme. Næsten ingen skolegang. Men at gå til konfirmandforberedelse kunne bonden ikke forhindre ham i. Til konfirmation - uden nogen fest - fik han et telegram fra sin far og en to krone af præsten, der havde fattet medlidenhed med ham. Senere blev det til andre pladser på andre gården. På en af dem var der en tjenestepige. Og de forelskede sig i hinanden. Hun havde haft ligeså svære kår som han. De blev forlovede og gift. De lovede hinanden, at de sammen ville skabe et godt og trygt hjem for dem selv og deres børn. At den barndom, de ikke selv havde haft, skulle deres børn have. Et hjem uden skæld ud, et hjem uden druk.

[2]

Da de efter tolv års ægteskab fik en dreng og to år efter endnu en dreng, så holdt de deres løfte. De levede i små kår- manden var også murerarbejdsmand og konen var hjemmegående og vaskede trapper i ejendommen. Manden tog drengene på sin cykel og de kørte ud til kolonihaven. Han fortalte dem om dyr og fugle. Men om sin barndom fortalte han dem først, da de var blevet voksne og han en gammel mand. De gav deres børn tryghed, men også frihed. Der var ingen formaninger, men stilfærdige gode råd. Det lå i luften, hvad der var ret og uret. Og mandens gamle far tog de sig kærligt af. Der var ingen bitterhed, kun forsoning og kærlighed. De var fattige i ånden, de var sagtmodige, de var rene af hjertet. Der var ikke skjulte mellemregninger. En lille toværelseslejlighed på Christianshavn og en dejlig kolonihave ved åen gjorde de til et lille paradis for deres børn. Først da de var blevet gamle, opdagede de glæden ved at gå til gudstjeneste. Men da børnene var små, sad moren ved køjesengen hver aften og sang for børnene: "Jeg er træt og går til ro, lukker mine øjne to, Fader se med kærlighed til vor ringe lejlighed". Sådan forstod børnene hvert fald "til vor ringe leje ned" i sangen. Og så bad hun Fadervor sammen med børnene.

Nu har jeg fortalt en helgenlegende om mine forældre. En helgenlegende er en fortælling, som hjertets taknemmelige erindring sammenfatter. Ordet legende betyder egentlig blot "det, som læses, det som fortælles". Det var en af mine helgenlegender. Mon ikke vi alle sammen har sådanne fortællinger - og de må være meget forskellige. At vi er forskellige, er en rigdom og en udfordring.

Nu er begge mine forældre for længst døde, men de er ikke gået bort. De lever i min taknemmelige erindring og de lever hos Gud. Jesus har båret dem op til Gud på armen. Når jeg ser mig selv i hjertets spejl, kan jeg se min mor og min far og Kamille – mit søde lille barnebarn, som døde, da

[3]

hun var tre år. Jeg har forrettet begravelse for de tre og i årenes løb for mange- jeg tror omkring 400 hundrede.

Ved hver bisættelse/ begravelse fortælles en helgenlegende. Et sandfærdigt og taknemmeligt erindringsbillede. Sidst her i Ansgarkirken i onsdags. Og hvad er et helgenbillede? Jeg har nogle stykker: blandt andet et billede af mor og far på bænken i kolonihaven under blommetræet. To smukke gamle mennesker- min far mærket af den kræft, han snart skulle dø af - og et skønt billede af lille Kamille med skæve øjne, stort smil og en smuk hvid sommer hat.

Vi fortæller ikke om de døde for at rose dem, og slet ikke for sådan at få flettet ind, hvad vi har betydet for dem. Vi fortæller for at sige Gud tak for, hvad de fik lov til at være for os og for de mennesker, de kom i berøring med. Ved Guds nåde. De var som vi ikke uden fejl. De fik som vi skænket vore synders nådige forladelse og blev genfødt til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde. Når vi tegner et hjerteligt erindringsbillede af vore døde, så er det for at sige Gud tak for deres liv og for vores eget liv. Tak fordi vi oplever Guds kærlighed gennem menneskers kærlighed.

Der findes ingen kærlighed, der kun er menneskelig. Som Gud er én, er kærligheden ét. Kærligheden er altid ny, men den ligner sig selv. Den har tusinder af måder, men kommer fra det samme sted: Gud elsker os gennem sit ord – Jesus Kristus – vor bror, vor frelser og forsoner.

En helgenlegende er hjertets lovprisning af Guds kærlighed, som kom og kommer til os gennem mennesker. Så en helgen er et menneske, der spejler Guds kærlighed. Det betyder, at vi der lever – lidt endnu – også er helgener sammen med vore døde. Vi er i samme menighed. Både her og hisset.

[4]

Hvordan bliver vi så helgener. Den katolske kirke har helgenkåring, som paven forestår. Så bliver Peter til Sankt Peter. Vi har også helgenkåring i vor lutherske kirke. Og det er så skønt, at vi om lidt skal være sammen til helgenkåring. Vi kåres til helgener i den hellige dåb. Vi bruger ikke at kalde de døbte for Sankt eller Sankta, men vi kunne såmænd godt kalde den søde lille pige, som skal døbes i dag, for Sankta - og så hendes navn.

Vi velsignes af Gud til et helgenliv. Et liv som tilgivende syndere. Der findes igen helgener og helgeninder uden ved den tro og den dåb, som skænkes ved Guds nåde.

Søndagens evangelium er fra Jesu bjergprædiken. Vi sidder ved bjergets fod- det vil sige i Ansgarkirken. Og så er Jesus hos os i evangeliets ord, i hans velsignelse, i dåben og i måltidet sammen med os. Alt, hvad der ellers er i bjergprædiken, er udfoldelse af den måde, som evangeliet kalder os til at leve på.

At prise salig er at skænke en inderlig lykke – også selv om livet kan være svært. I lyset af Jesu evangelium ser vi, at vi er fattige i ånden. Det vil sige, at vi ikke kan klare tilværelsen alene. Vi er stakkels gældbundne fanger, som Gud sætter i frihed. Vi sørger, når livet er svært for os at leve, når vi mister vore kære. Men midt i sorgen trøstes vi. Vi får at vide, at intet kan skille os fra Guds kærlighed. Og at det er til os, at Jesus siger: Ingen har større kærlighed end den at sætte sit liv til for sine venner. I er mine venner. Vi hungre og tørster efter retfærdighed. Evangeliet viser os, hvad retfærdighed er; det er at Gud skænker os vore synders nådige forladelse og genføder os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde. Vi er rene af hjertet, fordi Guds nåde er rensende og fornyende. Vi giver den kærlighed videre, som vi selv har modtaget.

[5]

Det begynder hos Gud og udfoldes i vort liv med hinanden. Allehelgens dag taler vi om vore døde. For livets skyld. De er i vor erindring og de er i Guds kærlighed. Det genvundne Eden, det nyskabte Paradis. Lysets rige. Hos Gud. Ingen kan skille os fra Guds kærlighed.

Så er der ikke blot billede af vore kære døde at se tilbage på, der er også billeder af Guds fremtid, af Guds kærlige magts sejr over døden. Den store hvide flok, som Joakim Skovgaard har malet så smukt på apsisvæggen i Viborg Domkirke. Alle jordens døde med Jesus og Adam og Eva, der går ind ad perleporten og nu står med sejrskransen om panden. Naturligvis er det et ufuldkomment, og dog et smukt billede.

Der er ikke plads til alle jordens børn på Joakim Skovgaards billede, men i Guds rige er der plads til alle. Hvad med dem, der syndede, dem der svigtede. De, ja vi, er også med. For alt beror på Guds nåde. Og han som sidder på tronen siger: "Se jeg gør alting nyt"

Om lidt skal vi nævne dem, der her er døde siden sidste Alle helgen. En af dem, der skal nævnes et andet sted i år - jeg ved ikke hvor - er digteren og sangeren Kim Larsen. Han skrev et digt, der såmænd godt kunne være en Allehelgenssalm. I får noget af den:

1. Når nu min verden bliver kold og forladt
finder jeg trøst i min kæreste skat
klipper motiver med drømme og saks
papirsilhuetter af den fineste slag
2. ...
3. Her er et af min far og min mor
de som gav mig til denne jord
kærlige kys og en duft af jasmin
altid solskin og sødste min

[6]

Livet er langt - lykken er kort
salig er den der tør give det bort

Domine et sanctus
domine et sanctus
domine et sanctus

Amen.